

3317 2den Beh. af Finantsloof. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3318

han, at Søforterne vare en Afgrund, hvori vi det ene Aar efter det andet kunde nedkaste større og større Summer, uden nogen-
 finde at have Haab om at se denne Afgrund opfyldt. Dette Sidste tror jeg ingenlunde er Tilfældet, thi der vil være naturlig Grændse for de Summer, som ville blive forlangte til Søforternes Forstærkning; man vil i Løbet af et kortere Aaremaal kunne naa at sætte disse Søforter i en saadan Stand, at de kunne opfylde alle billige Fordringer. Naar det ærede Medlem bebrejdede de Mænd, som stode i Spidsen for Søforternes Anlæg, at de havde været lidet forslynlige, forekommer det mig, at han derved udslyngede en Beskyldning, som var i høi Grad uretfærdig, thi da Søforterne bleve anlagte, kunde man ikke forudsæ de store Forbedringer og Fremfærd, som de senere Aar have frembragt paa Artilleriets Omraade. Det var naturligt, at man dengang tog Hensyn til det Skyts, som da kunde komme til Anvendelse imod Søforterne, og dersom de Mænd, der fremsatte Forslag om deres Anlæg og Indretning, vare fremkomne med Fordringer om Anlæg, som i Modstands-
 evne langt overstredede det Skyts, der kunde anvendes imod dem, og som selgelig vilde medføre betydeligt yderligere Bekostninger, vilde dette vistnok, og med Grund, have mødt stærk Modstand. Man kan nu spørge: Hvem sikker os for, at Ingen kan opfinde endnu flere Forbedringer, endnu større Fremfærd paa Artilleriets Omraade, og fæ det, ere de Penge, vi nu anvende, for en Del bortkastede. Dette er vel ikke umuligt, men den menneskelige Opfindelsesevne finder dog paa ethvert Omraade sine Grændser, og det er naturligt og sandsynligt, at den ogsaa finder det paa Artilleriets Omraade. Vil man af den Grund bortkaste alle Fordringer om Forbedringer ved Søforterne, skal man gaa Skridtet helt ud, idet man foreslaar at nedlægge Søforterne og at bringe dem i en saadan Tilstand, at det ikke skal have Udseende af, at Kjøbenhavn er befæstet og kan forsvares imod Søen; men vil man ikke det,

skal man opfylde de rimelige og billige Fordringer, der fra Regjeringens Side stilles til den bevilgende Magt, grundede paa Beregninger, der ere støttede til Forholdene, saaledes som de for Diebliffet ere, og som de efter al Sandsynlighed i Fremtiden ville kunne udvikle sig. — I Anledning af det Vædringsforslag, der er stillet af et æret Mindretal af Udvalget om Bevillingen til en forøget Geværanskaaffelse, udtalte det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, at det havde været ønskeligt, om Regjeringen havde haft et aabent Die for, hvad der behøvedes til Landets Forsvar. Jeg tror, at det ærede Medlem kunde have undladt at fremsætte denne Bebrejdelse imod Regjeringen og den paagældende Minister, naar han havde gjentaldt i sin Erindring, hvad jeg udtalte i Mødet igaar Eftermiddags. Jeg fremhævede da, at den tidligere Krigsminister to Gange for Rigsdagen havde udtalt Nødvendigheden af en Geværanskaaffelse; jeg udtalte, at den samme Nødvendighed havde staaet for mig, men at Grunden til, at jeg ikke var fremkommen med noget Forlangende derom igaar, var den, at jeg ønskede at stille saa lidt vidtgaaende Fordringer til den bevilgende Myndighed som muligt. Jeg ønskede kun at stille Fordringer, som jeg kunde haabe vilde blive opfyldte fra Rigsdagens Side, og dernæst antog jeg, at Søforternes Bestyktning maatte anses for at være fuldt saa paatrængende nødvendig som Anskaffelsen af disse Geværer; men det er fuldkommen sikkert, at Regjeringens Opmærksomhed har været henvendt paa dette Punkt, og at den har haft Die derfor. I Overensstemmelse dermed udtalte jeg mig ogsaa igaar ligeoverfor det af det ærede Mindretal i Udvalget stillede Forslag. — Et andet Punkt i den foreliggende Udvalgsbetænkning, som idag har været Gjenstand for Om-
 tale fra flere Sider, er Vædringsforslaget under Nr. 3, der angaar Forstærkningens Indskaldelse. Nogle ærede Medlemmer have udtalt sig for Forstærkningens Indskaldelse, og andre have med megen Styrke udtalt sig imod